

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

คาถาหลวงพ่อกุณ

ก่อนจึงหัน

นุ่นนะเห็นไหมพระท่านไปจัดของ ไม่มีเหลือนั่งอยู่นี้เลยพระ ไปจัดอยู่นุ่น ท่าน
ทำหน้าที่ของท่านเพื่อให้สม่ำเสมอ เฉลี่ยเผื่อแผ่ นั้นละธรรม พากันดูเอานะ ธรรมดู
ความสม่ำเสมอ ดูข้างในดูข้างนอก ดูกระจายไปหมด เรียกว่าธรรม ถ้ากิเลสแล้วดู
เฉพาะหัวใจเจ้าของ พุงเจ้าของ กวาดต้อนเข้ามา ฟาดเอาหมดทั้งประเทศให้มาเป็น
อาหารของพุงเดียวคนเดียว นั่นคือเรื่องของกิเลสตัวมหาโลภ โลภ ทุมมาน์ ปริปนุโล
ความโลภเป็นภัยต่อธรรมอย่างยิ่ง ความโลภเป็นภัยต่อโลกทั่ว ๆ ไป แต่ธรรมเป็นคุณ
ต่อโลกตลอดมา

นี่พระก็มามาก วันนี้นับดูแล้วเฉพาะที่นี้ดูเหมือน ๔๐ องค์นะ เรานับดูนี้ได้ ๔๐
องค์ ที่ไม่ฉันมากอยู่นะ อยู่ข้างในไม่ฉัน ท่านไม่ฉันท่านภาวนา ยิ่งองค์ไหนไม่ฉันองค์
นั้นยิ่งเร่งภาวนาใหญ่ละ การอดอาหารคือการตัดทอนกำลังของกิเลสลง กิเลสมันอาศัย
อาหารการกินหนุนธาตุหนุนชั้น ธาตุชั้นก็หนุนกิเลสระคะตันทาให้ติดให้ตื้อ การจะ
ภาวนานี้ไม่ยอมลง ดีไม่ดีพาเจ้าของแหวกแนว เพราะฉะนั้นจึงต้องหาวิธีการตัด ดังที่
ท่านแสดงไว้พอประมาณว่าธุดงค์ ๑๓ นั้นละคืออุบายวิธีการฝึกกรรมานจิตใจทั้งนั้น

ส่วนอดอาหารนี้ไม่มีในธุดงค์ ๑๓ แต่ก็มีในธรรมที่อื่น เช่น มีในบุพพสิกขา เรา
ดูแล้ว ท่านไม่บอกว่าเป็นธุดงค์ ๑๓ แต่ก็คือธรรมะคู่เคียงกันด้วยอุบายวิธีการแก้กิเลส
เหมือนกันหมด กรุณาทราบตามนี้พระเราก็ดี หรือใครสนใจอรรถธรรมที่เรียกว่าอด
อาหาร ไม่มีในธุดงค์วัตร แต่มีในธรรมข้ออื่น ซึ่งทรงอนุญาตให้นำเครื่องมือเหล่านี้มา
หนุนเพื่อแก้กิเลสได้ ที่นี้ต่อไปนี้จะให้พร

หลังจึงหัน

เรายังไม่ได้ถามท่านปัญญาดูเรื่องต้นตาล เมื่อเช้าเราก็ออกไปดูก็ยังตัดสินใจไม่
ได้ พิจารณาดูผลมันก็พอ ๆ กัน ทางรถเข้าออกก็ไม่เห็นกีดขวางอะไร

เมื่อเช้านี้เลยแข่งคาถาหลวงพ่อกุณ(หลวงตาถ่ายท้องแล้วเปื้ออาหาร) หลวงพ่อกุณ
คุณพูดเป็นคติดีนะ เพราะฉะนั้นเราถึงเอาออกมาพูดเรื่อย ๆ เมื่อเข้ามันแข่งหลวงพ่อกุณ
คุณ พอดิตเครื่องเข็มยังไม่ขึ้นถึงไหนมันโดดลงรถแล้วเมื่อเช้านี้ หลวงพ่อกุณยังวิ่งไป
ขนาด ๙๐ ถึงโดดลงมา เราพอมองเห็นอาหารนี้เท่ากับเริ่มติดเครื่องแล้ว มันจะโดดลง
แล้ว อู๊ย เดี่ยวขึ้นเสียก่อน เลยเอาธรรมะของหลวงพ่อกุณมาพูด เป็นคติดีนะ มาต่อว่า

ผู้เผ่าชิ ตัวประมาทเอง ความคึกคะนองเป็นความประมาท ไม่รู้เหตุรู้ผล มีแต่ความคึกคะนองลากไป ๆ ไม่คำนึงความผิดถูกชั่วดี นี่ละความคึกคะนองดันไปเลย

ได้คาถาจากท่านแล้วไปก็ขับรถวิ่งใหญ่เลยเที่ยว เขี่ยบคันเร่ง ๑๔๐ มันก็พาลงคลองละซี แล้วก็กลับมาต่อว่าท่าน ว่าคาถาหลวงพ่อทำไมไม่คุ้มครองลูกหลานละ รถคันนี้ออกจากหลวงพ่อไป วิ่งเลยพาลงคลอง ผู้เผ่าก็ว่า สูเขี่ยบคันเร่งเท่าไร บอกว่า ๑๔๐ โอ๊ย ถึงขนาด ๑๔๐ กูโดดลงรถตั้งแต่วิ่งถึง ๙๐ กูเอาตัวรอด กูจะไปคุ้มครองสูได้ยังไง นั้นนะน่าฟังนะ พิจารณาซิ แต่กูเอาตัวรอดก็ยังไม่พัน แล้วกูจะไปคุ้มครองสูได้ยังไงขนาด ๑๔๐ แล้ว ตั้งแต่ ๙๐ กูก็เกือบเอาตัวไม่รอด กูโดดลงแล้ว กูจะไปคุ้มครองสูได้ยังไง เข้าทำตึนะ เพราะฉะนั้นเราจึงเอามาเป็นคติ มันรับกันได้ดี

ที่นี้มาพิจารณาถึงวงภายใน ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันแบบนี้ ฟัน้องทั้งหลาย จำเอานะผู้ไม่เคย กิเลสมันออกเพ่นพ่าน ไม่มีใครต่อกรรมันได้เลย เพราะฉะนั้นมันจึงสนุกสร้างฝันสร้างไฟเผาไหม้ทั่วโลกดินแดน มีตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน แต่กิเลสมันก็หลอกไปเรื่อย ๆ ความหวังจูงไปเรื่อยนะ หวังอยากร่ำอยากรวย อยากดีอยากเด่น อยากมีชื่อเสียง อะไรหวัง ๆ ๆ ไอ้ตัวนี้ตั้งไป ไม่คำนึง ที่นี้เวลาจะหากี่ขอให้ได้เท่านั้น ไม่คำนึงเหตุผลนะชิ ไปใหญ่ ๆ เลย

กิเลสมันพาโลก เขี่ยบ ๑๔๐-๑๖๐ ไปเรื่อย ผู้ตกคลองก็ตกไปเรื่อย ผู้เขี่ยบคันเร่งก็เขี่ยบไปเรื่อย พวกเราพวกตกคลองก็ตกเกลื่อนไป พวกเขี่ยบคันเร่งก็เขี่ยบไป พวกที่จะมาคำนึงมาต่อว่าหลวงพ่อกุณมีน้อยมาก นี่เขายังดีเขาไปแล้วเขาเขี่ยบ ๑๔๐ เขากลับมาต่อว่าหลวงพ่อกุณ ท่านก็ตอบรับกันเลยว่า สูเขี่ยบคันเร่งเท่าไร เขี่ยบ ๑๔๐ ท่านก็ตอบทันทีเลย โอ๊ย ขนาด ๑๔๐ กูโดดลงตั้งแต่คันเร่งถึง ๙๐ เท่า นั้น กูเอาตัวรอดกูก็จะไปไม่รอด กูจะตายกูจะไปคุ้มครองสูได้ยังไง ฟังซินะ น่าฟังนะ

นี่ละนักปฏิบัติเท่านั้นจะพูดออกมาได้ ไม่ปฏิบัติพูดไม่ได้ เรื่องเหล่านี้ไม่ทันกัน นักปฏิบัติ กิเลสก็เกิด ธรรมก็เกิด กิเลสหาทางต่อสู้กับธรรม ธรรมก็ต่อสู้กับกิเลส ต่างฝ่ายต่างพัดกัน ที่นี้เวลาถึงขั้นกำลังวังชามีพอ ๆ กันแล้วมันรวดเร็ว มวยแชมป์ั้นนี้มองไม่ทัน อย่าเข้าไปเทียบนะ ระหว่างกิเลสกับธรรมชัดกันนี้เร็วยิ่งกว่านั้นอีก มันเป็นในหัวใจเองนะ เราไม่ได้ไปตกไปแต่ง หากเป็นเอง เหมือนที่เรายืนดูอยู่ ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจ หัวใจคือเวที

เราพูดจริง ๆ พูดสด ๆ ร้อน ๆ มันจำอยู่ในหัวใจจะวายังไงผลของมัน เวลามันพัดกัน ก็บอกแล้วตั้งแต่ต้น จิตดวงนี้จำให้ตึนะ จิตดวงเดียวนี้ละพาส์ทั่วโลกทั้งหลายให้เกิดตายอยู่ไม่จบไม่สิ้นเลยตลอดอนันตกาล ไม่มีใครดู มีแต่วิ่งเต้นแผ่นกระโดด จิตนี้วิ่งไปตามนั้น ๆ ไปแล้ว ที่จะวิ่งหาที่เกาะที่ยึดเพื่อเป็นสรณะของตัวเองไม่มี เราอยากจะทำ

ไม่มีนะ ถ้าไม่มีพุทธศาสนาเข้าไปแทรกแล้วไม่มี แผ่นตลอด ๑๔๐-๑๖๐ ฟาตตีไม่มีมันเหยียบ ๕๐๐ ก็ไม่รู้ มันเหยียบเตลิด ไม่มีใครจะมามองข้างหลังละ มันก็แหกไปเรื่อย ๆ ชิโลก มันจะเอาเจริญมาจากไหน ลงใต้ให้กิเลสหน้าแล้วเหยียบแหก เหยียบคันเร่ง จำทุกคนนะ

ธรรมเหยียบเบรก ควรเร่งเร่งด้วยธรรม เหยียบเบรกด้วยธรรม หมุนพวงมาลัยซ้ายขวาด้วยธรรม ปลอดภัย ๆ ถึงจุดที่หมายนี่คือธรรม ถ้ากิเลสแหกทั้งนั้น เหยียบคันเร่งก็แหก หมุนไปทางไหนก็หมุนไปทางแหก ๆ เพราะไม่มีเหตุมีผล มีแต่ความทะเยอทะยาน ความคึกความคะนอง ดิ่งเรื่อยไป มันก็ไปใหญ่ละชิ ทีนี้เมื่อมีธรรมแล้วมองพับนี้มันจะทะลุไปเลย สติปัญญาจะออกใช้ในเวลา เช่นอย่างเราวิ่งรถเร็วอย่างนี้ เรียบ ๆ ประสาหมันจะออกรับ ที่ไหน ๆ จะปลอดภัยไม่ปลอดภัยมันจะมองไปเรื่อย ๆ เวลาขับรถเร็วเท่าไรยังใช้ประสาหมันมาก ดูสองฟากทาง ๆ ทั้งดูถนน ทั้งดูสองฟากทางไปเรื่อย สติอยู่กับตัวจ้อเรื่อยเรียบไปเรื่อย

นี่คำว่าเร็วก็เร็วด้วยอรรถด้วยธรรม ด้วยสติปัญญา ไม่ใช่เร็วด้วยกิเลสลากไปมันต่างกัน ถ้าเร็วด้วยกิเลสลากไปลงคลองทั้งนั้น ๆ ถ้าเร็วด้วยสติปัญญาคือธรรมลากไปนี่ถึงที่แคล้วคลาดปลอดภัยตลอดไป เป็นอย่างนั้น ต่างกันอย่างนี้ ความเร็วเร็วเหมือนกัน อันหนึ่งเร็วมีเครื่องป้องกันตัว อันหนึ่งเร็วเพื่อความฉิบหายถ่ายเดียว กิเลสพาเร็วนี้เร็วเพื่อความฉิบหายถ่ายเดียว ถ้าธรรมพาเร็วแล้วเร็วเพื่อความแคล้วคลาดปลอดภัย ถึงจุดที่หมายถ่ายเดียวเท่านั้น

นี่เราพูดถึงเรื่องกิเลสกับธรรม คือมันอยู่ในหัวใจนี่นะ หัวใจดวงนี้คือผู้รู้ ท่านเรียกว่าใจ ๆ นะ คือธรรมชาติที่รู้ แม้มดตัวเล็ก ๆ ตัวไหนก็ตาม นั้นละจิตดวงหนึ่งอยู่ในนั้น จิตดวงนี้มันขยายตัวออกเป็นอะไรได้ทั้งนั้น อำนาจของกรรมที่อยู่ในจิตนั้น ไปทางดีก็ผิดคาดผิดหมาย ไปทางชั่วก็ผิดคาดผิดหมาย อำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วอยู่ในจิต พลังของมันพาจิตดวงนี้ดีด จิตดวงนี้ก็ป่วนตุ้กตา ดิดไปไหนก็ไป เพราะฉะนั้นจึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษาเอาไว้ ถ้าปล่อยให้กิเลสพาดีแล้วจมไป นี่จมมาก็กัปก็กลับ เราเปิดหัวใจพูดเลยเราไม่สะทกสะท้าน ใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ตาม

เรื่องความเกิดความตายนี้ สัตว์โลกทั้งหลายไม่มีใครแข่งกันได้เลย ล้วนแล้วตั้งแต่จิตดวงนี้ที่กิเลสพาดีไปให้เกิดให้ตายตลอดเวลา สูงต่ำนั้นไปด้วยอำนาจแห่งกรรม เพราะทำดีทำชั่วทั้งสัตว์ทั้งบุคคลทำได้ด้วยกัน มันพาหมุนไปอย่างนั้นเรื่อย ๆ ถ้าไม่มีธรรมเข้าขัดเข้าแย้งกันแล้ว ยังไงก็อย่างนี้ตลอดไป เป็นมาฉันใดเป็นไปฉันนั้น ไม่มีต้น ไม่มีปลายนะ อนมตคฺโค เจื่อนต้นเจื่อนปลายแห่งวิภูจักรวิภูจิตนี้ไม่มี นั่นฟังซินะ ถ้าไม่มีธรรมเข้าไปตัดค้ำ เข้าไปเป็นเบรกห้ามล้อแล้วไม่มี ที่มีได้ก็เพราะธรรม ฟังให้ตื่นะ

เพราะฉะนั้นธรรมจึงเป็นของจำเป็นคู่โลกคู่สงสารมาคือพุทธศาสนา เป็นศาสนาที่เลิศ เป็นศาสนารับรองโลกสงสาร ยืนยันมาตลอด เป็นเครื่องต้านทานกับกิเลสได้เป็นอย่างดีและชนะไปเรื่อย ๆ อย่างอื่นไม่มี จึงขอให้พากันยึดธรรม จิตนี้มันเป็นอย่างนี้แหละ ใครก็ตามมันจะวิ่งอยู่ข้างนอกนะ มันไม่ได้เข้ามาข้างใน เพราะไม่มีใครเตือนไม่มีใครบอกละซี พอรู้ตัวขึ้นมาเกิดขึ้นมานี้ กิเลสมันอยู่ในนั้นมันก็ผลักดันไปตามภูมิตามนิสัยตามวัยของผู้นั้น ๆ อวัยวะพอใช้ได้แล้วมันก็ใช้ออกไปเรื่อย ๆ ออกไปเรื่อยไม่มีหยุดมีถอย มีแต่ความพาเพลิดพาเพลินไม่รู้จักเป็นจักตาย นี่เรื่องกิเลส พาเกิดพาตายที่ไหน เกิดแล้วตายเล่า ๆ ตายแล้วหายเงียบ ๆ เหมือนไม่เคยเกิดเคยตาย ที่นี้เราก็กว่าเกิดชาติเดียว ๆ มันชาติเดียวอะไร ก็กัปกัปกัลป์มา มันไม่ให้อู้

ใจดวงนี้จะพากันจำให้ตึนะ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านจึงห้ามไม่ให้ทำลายสัตว์ แม้แต่อยู่ในครรภ์ก็ห้าม ห้ามมาตลอดเลยไม่ให้ทำลาย อยู่ในครรภ์นั้นนะคือจิตดวงหนึ่งอยู่ในนั้นแล้ว ๆ ท่านห้ามไม่ให้ทำลาย จิตดวงนี้จะพาเกิดพาตายตลอด ไม่มีใครมองเลยจิตดวงนี้ คือรู้ ๆ อยู่ในตัวของเรานี้แหละ แต่มันรู้ทั่วไปหมดละซี เราก็เลยไม่มีที่ยึดที่เกาะ ก็บอกว่าร่างกายของเราทุกสัณฐานนี้เป็นผู้รู้ หรือเป็นเราเป็นใจของเราหมดเลย ความจริงไม่ใช่

อันนี้เป็นเรือนร่างเครื่องมือเครื่องอาศัยเท่านั้น ตัวผู้รู้เป็นผู้รับผิดชอบอยู่ในนั้นที่ว่ามีรู้ ๆ นั้น เครื่องมือของมัน ตา หู จมูก ลิ้น กาย นี่เครื่องมือของใจ ถ้าตาบอดตาก็ไม่เห็นเสีย เครื่องมือเสีย หูหนวกก็ไม่ได้ยินเสีย เครื่องมือเสีย เข้าใจไหม ส่วนความรู้มันไม่เสีย เป็นแต่เครื่องมือเสีย ใบบ้าเสียจริตไปอย่างนี้ เรียกว่าเครื่องมือเสียไปเรื่อย ๆ ที่นี้เวลาเราฝึกฝนอบรมทางศีลทางธรรมเข้าไปเรื่อย ๆ แล้วธรรมนี้จะเข้าแทรก ๆ เข้าไปเมื่อธรรมเข้าแทรกแล้วก็ค่อยกำจัดสิ่งที่สกปรกกรงูรังทั้งหลายค่อยออกไป ๆ นี้ ธรรมชักฟอกด้วยทาน ด้วยศีล ด้วยภาวนา เรียกว่าด้วยศีลด้วยธรรมว่าอันเถอะ ด้วยความดีทั้งหลาย นี้เครื่องชักฟอกนะ

นี่ละที่นี้ชักฟอกแล้ว ที่นี้จะค่อยแสดงตัวขึ้นมา เพราะมีที่เกาะที่ยึด มองดูโน้นดูนี้ได้แล้วที่นี้ แต่ก่อนมีแต่ป้อมแป้ม ๆ มองไปทางไหนก็ไม่มีฝั่งมีฝา เหมือนคนตกน้ำในมหาสมุทร มองดูนี้มันเคลื่อนอยู่ในมหาสมุทร แต่มองดูฝั่งดูฝายที่สัตว์เหล่านี้จะไปเกาะไปยึดไม่มี นี่ละสัตว์โลกเวลานี้เหมือนกับตกอยู่ในห้วงแห่งมหาสมุทร ป้อมแป้ม ๆ ทั่วโลกดินแดน แล้วเจริญที่ไหนคนตกน้ำ คนจะตายอยู่แล้ว ต่างคนต่างดิ้นป้อมแป้ม ๆ เอาความเจริญมาจากไหน เอามาวัดกันซิ

เรามีหมู่มีตา ดูตั้งภาพพจน์ขึ้นซิ คนตกน้ำในมหาสมุทร เอ้า มองลงไป แล้วใครจะมีจุดที่หมายปลายทางพอจะหลุดพ้นไปได้ มันป้อมแป้ม ๆ ด้วยกันหมด นี่คือไม่มีที่

เกาะที่ยืด เหมือนคนตกน้ำในมหาสมุทร ก็เลยเป็นมหาสมมุติทานิยม เรียกว่า มหาสมุทร ให้ตกอยู่ในนี้ ๆ ธรรมมาตั้งออกกลางออก ๆ นั้นละธรรม ผู้ที่มีเรืออาศัย เกาะเรือก็ไปตามเรือได้ ผู้ไม่มีเรือเกาะก็จมลงนั้น ๆ ผู้มีเรือเกาะคือมีบุญบารมีที่ได้ สร้างมา หากเล็ดหากหลุดไปได้ด้วยอำนาจแห่งบุญนั้นแหละเป็นเรือลำใหญ่ ๆ ติดไป เรือย ๆ ที่นี้เวลาหนักเข้า ๆ อันนี้ก็มีการล้มลงมากเข้า ที่นี้ก้าวเข้าสู่อย่างที่ว่าที่นี้ละ

อำนาจแห่งบุญกุศลของเราทั้งหมด ที่เราสร้างมาด้วยการให้ทาน รักษาศีล ภาวนา บริจาคมากน้อย จำได้ไม่ได้ก็ตาม มันเหมือนกับแม่น้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลลงมารวมทำนบใหญ่ ทำนบใหญ่ได้แก่จิตตภาวนา ที่นี้เวลาบุญกุศลทั้งหลายมีมากแล้วก็ค่อย รวมเข้ามา ๆ ลงในจิตตภาวนา ที่นี้ละที่พุ่งทะลุเข้าใจใหม่ ที่ว่าพุ่ง นี้ละนักภาวนาทำน เวลาเข้าสู่จุดที่จะไปแล้วเป็นอย่างนั้นละ

อำนาจแห่งบุญกุศลทั้งหลายที่เราสร้างมามากน้อย เรื่อยไปเรื่อย จำได้ไม่ได้ไม่ต้องไปถาม บุญบาปไม่เคยล้าเอียง ทำดีเป็นดี ทำชั่วเป็นชั่ว ติดอยู่กับใจตลอดเวลา จำ ได้ไม่ได้ไม่สำคัญ นี้ละตัวบุญที่ตีนี้แหละแทรกอยู่ในนั้น เวลาทำไป ๆ แก่กล้าสามารถ ขึ้นไป บุญกุศลนั้นแหละดลบันดาลให้รักศีลรักธรรมรักภาวนาเข้าไปเรื่อย ๆ มีแต่บุญ ณะหนุนให้รักให้ชอบให้สนใจอยากทำ ไม่ใช่อะไรอื่นมาให้สนใจนะ บุญเจ้าของนั้น แหละที่รวมตัวเข้ามาแล้วก็รวมกำลังเข้ามา ทำให้จิตมีความจดจ่อต่อเนื่องไปด้วยทาง ด้านจิตใจที่ควรจะหลุดพ้นแล้วมันก็จ่อเข้าไปหาจิตละที่นี้ มันจะเข้าเอาตัวนี้ละที่นี้

พอเข้าถึงจิตแล้ว จิตเคยว่าวุ่นวุ่นมันที่ไหน บังคับบัญชากันด้วยจิตตภาวนา เช่น เรากาวนา พุทโธ ๆ นี้กำลังตีรวม พยายามตีเข้าไปเรื่อย ๆ มันวุ่น ๆ วุ่นเท่าไร ตั้งแต่ วันตื่นนอนมาจนกระทั่งปานนี้มันอึดมันพอกที่ไหน เราจะเอาพุทโธเข้าไป ให้มันวุ่นกับ พุทโธ วุ่นกับพุทโธวุ่นเพื่อสงบ วุ่นกับกิเลสวุ่นเพื่อยุ่งเหยิงวุ่นวาย เพื่อเพิ่มความเดือด ร้อนเข้าไป ปิดอันนั้นออกเอาอันนี้ มันขี้เกียจก็บังคับใส่กับพุทโธ นี้เรียกว่าต้านทาน ครั้นต่อไป ๆ มันก็มีจังหวะของมัน เพราะหนุนไม่หยุดนี้ สักเดี๋ยวก็เกิดความสงบเย็น ใจขึ้นมา

พอเกิดความสงบเย็นใจขึ้นมามันจะเห็นโทษแห่งความวุ่นวายทั้งหลายทันที ทันใดนะ อ้อ ความสงบเป็นอย่างนี้ ความวุ่นวายเป็นอย่างนั้น แล้วอันนั้นเป็นภัย อันนี้ เป็นความสงบ ก็หนักทางความสงบเข้าไปเรื่อย ๆ ซิ นี้ละท่านภาวนา ท่านอยู่ในป่าใน เขาท่านทำอย่างนั้น ที่นี้เวลาเริ่มเข้าไป ๆ ที่แรกก็ขัดกันนี้ โห เอาจนน้ำตาร่วง ดั่งเล่าให้ ฟังนี่ทั้งหลายฟัง นั้นเวลากระแสมันรุนแรง ทั้ง ๆ ที่เราก็จะเอาเต็มเหนี่ยว มันก็ฟาด เราหงายหงาย ๆ เห็นชัด ๆ ในจิตดวงนี้จนน้ำตาร่วง เราไม่ได้ลืมนะ สด ๆ ร้อน ๆ ที่ เดียว จึงได้เคียดแค้นอย่างถึงใจ พัดกันอย่างถึงใจเหมือนกัน

เวลาได้ที่แล้ว เอา ที่นี้กิเลสมันร้องโวกั๊ก ๆ เหมือนคนขึ้นอยู่บนตะพองข้าง ขอ
 กระทบน้ำลงไป ข้างมันร้องโวกั๊ก ๆ เหมือนว่ามันยอมแล้ว ทางนี้ไม่ยอม เวลามันฟาดเรา
 มันเอาอย่างนั้น ที่นี้เราจะเอามันก็ขนาบ ที่นี้ก็เบิกกว้างออก ๆ จากนั้นก็เป็นความสงบ
 เย็นใจภายในใจ มีแต่ความสงบ มีแต่ความเย็น อยู่ที่ไหนอยู่ได้สบาย ๆ มีดีแจ่มไม่
 สำคัญยิ่งกว่าความสงบเหตุทวนหัวใจตลอดเวลา อบอุ่นตลอดเวลา

ที่นี้เมื่อเราเห็นความอบอุ่น คิดไปข้างหน้าตัวไหนจะไป ข้างหน้าที่จะไปก็ตัวอบ
 อุ่นจะพาไป มันบอกชัด ๆ อยู่นี้ ถ้าเดือดร้อนก็อันนี้จะพาไป มันบอกอยู่ในตัว ๆ
 ปัจจุบัน ที่นี้พอแน่นหนามันคงขึ้นด้วยความสงบเย็นใจ จากนั้นก็เปิดทางจะออกละทาง
 ด้านปัญญา นี่ละที่เข้าขั้นด้านปัญญานี้ ที่ว่าแซมเป็ยสนุ่ไม่ได้ ความรวดเร็วระหว่างกิเลส
 กับธรรมพืดกันบนหัวใจ ความรวดเร็วของกิเลสมันคล่องตัวพอแล้ว เพราะมันสร้างภพ
 สร้างชาติ สร้างวิชาหมุนมาเป็นวัฏจักรนี้มากี่กัปกี่กัลป์ ที่นี้เวลาธรรมะขึ้นและต่อกรกัน
 แล้ว ทางนี้ก็กำลัง ที่นี้ต่างฝ่ายต่างพืดกัน ๆ สติปัญญาก็มีกำลังมากขึ้น ๆ ต่อไปกิเลส
 ก็อ่อนลง อ่อนลงทางนี้ก็หมุนตัว ๆ ที่นี้พัน

ถึงขั้นนี้แล้วยังไงก็รอไม่ได้เลย หากเป็นอัตโนมัตติของผู้บำเพ็ญความดี สติ
 ปัญญาขั้นนี้จะหมุนตัวตลอดเวลา ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอนเว้นแต่หลับเท่านั้น
 อิริยาบถไม่มีความหมาย สติปัญญานี้ทำงานฆ่ากิเลสตลอดเวลา นั่งอยู่ก็ฆ่า ยืนก็ฆ่า เดิน
 ก็ฆ่า เว้นแต่หลับ พอดึ่นนอนพับจับกันแล้ว จับงาน ขึ้นเวทีตั้งแต่เมื่อไร พืดกันแล้ว ๆ
 ที่นี้ก็เปิดกว้างออก ๆ ก็ยิ่งเห็นภัยมากเข้า ๆ ยิ่งเห็นภัยมากเท่าไร เห็นคุณก็เสมอกัน
 ๆ แล้วอยู่ได้ยังไงมนุษย์เราเมื่อถึงขั้นขนาดนั้นแล้ว มันก็มีแต่ติดตายถ่ายเดียวเท่านั้น
 ไม่ตายให้พัน มันก็ผิงละซี

นี่ละอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลแห่งธรรม ธรรมเป็นธรรมารมณฺ์ เหมือนกิเลสมัน
 ไม่เป็นตนเป็นตัว อารมณฺ์ที่เกิดกับใจ ความโลภก็ไม่เป็นตนเป็นตัว หากแสดงเป็น
 ความอยาก ความอยากได้ออกมา ความโกรธแสดงอารมณฺ์ไม่พอใจออกมา ความรัก
 ความชังเป็นอารมณฺ์ อารมณฺ์ออกมาจากใจ ๆ และเป็นเครื่องหนุนใจ ๆ ให้พาหมุนไป
 ตาม ที่นี้ธรรมเป็นเครื่องระงับ ก็เป็นอารมณฺ์อย่างเดียวกัน อารมณฺ์ของธรรมนี้เป็น
 เครื่องหักห้ามกัน ๆ เวลาธรรมมีมากอบอุ่นภายในใจ เป็นอารมณฺ์อันหนึ่งไม่มองเห็น
 ด้วยตานะ เป็นอยู่กับใจ เพราะใจเป็นนามธรรม มีแต่รู้ รู้กับอารมณฺ์นั้นเข้ากันได้ ที่นี้ก็
 หมุนตัวอยู่ในนั้น สุดท้ายก็พันไปได้เลย

นี่เราพูดย่อ ๆ ถึงเรื่องราวสติปัญญาในขั้นที่ว่า อย่างหลวงพ่อบุญท่านพูดนำฟัง
 สุเหยียบเท่าไร เหยียบ ๑๔๐ โยัย กูโอดลงตั้งแต่ ๙๐ นั้นนะ กูเอาตัวรอดเลย กูเอาจน
 กระทั่งรอดตายมานี้ กูจะไปมีแกใจไปคุ้มครองสุได้ยังไง นั้นเรียกว่าตอบสด ๆ เรียกว่า

ปัญหาขึ้นสด ตอบกันอย่างสดๆ ทีนี้ปัญหาของกิเลสเกิดขึ้นภายในใจของผู้ปฏิบัติ นักจิตตภาวนาก็แบบเดียวกัน ขึ้นสดๆ ตอบกันสดๆ รับๆกันสดๆ ผิงๆๆ เลย อย่างนั้นแหละ นี่เราเอามาพูดเพียงอย่างหยาบๆ นะ ที่หลวงพ่อกำลังพูดนี่ เป็นคติตัวอย่างอันดีสำหรับแก้กิเลสสดๆ ร้อนๆ จะไปจากภาคพื้นคือความหยาบอันนี้ละ มันเกิดสดๆ ร้อนๆ เหมือนกัน กิเลสเกิดสดๆ ร้อนๆ เกิดในใจสดๆ ร้อนๆ ธรรมะเกิดสดๆ ร้อนๆ ขึ้นแก้กันๆๆ ไปตลอดไปเลย จนกระทั่งไม่มีกิเลสตัวใด มาผ่านแล้วธรรมะก็หมดปัญหาไปเลย นั่น พวกกันเข้าใจนะ

ให้พวกกันสั่งสมคุณงามความดีนะ โลกนี้ว่าเหว่มากให้เราดู ตั้งภาพพจน์ขึ้นไปดูโลกทั้งโลกนี้ เหมือนกับคนตกน้ำอยู่ในมหาสมุทรไม่มีฝั่งมีแดน ไม่มีใครได้หลักได้เกณฑ์ ได้ที่ยึดที่เกาะนะ ป้อมแปมๆ ด้วยกันหมด แล้วหาฝั่งหาฝามี โลกไม่มีความดี โลกไม่มีธรรมเป็นที่เกาะที่ยึด เหมือนโลกที่ตกน้ำในมหาสมุทร ไม่มีความหมายด้วยกันทั้งนั้น ผู้ที่มีคุณงามความดี ผู้ที่มีความหมายที่จะเล็ดลอดออกไปได้ ด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง เช่น มีเรือมารับ เขาตกป้อมแปม เราขึ้นเรือไปได้ ๆ คือเรือหมายถึงความดี มันหากมีจุดมีลากกันอยู่ในตัวของมัน ตั้งแต่กิเลสจุดลากลงจุดลากได้ ทำไมความดีจุดลากคนขึ้นมาไม่ได้ เป็นเครื่องแก้กันนี่นะ มันก็ได้ ๆ

สำคัญที่ใจอย่าลืมนะ ไม่มีใครจะที่มาสอนได้อย่างแม่นยำที่สุดยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่าน ท่านเรียนติดตามเรื่องวิถีจิตนี้ ตั้งแต่เวลามันยุ่งเหยิงวุ่นวายเหยียบ ๑๔๐-๑๕๐ มันก็เหยียบแล้ว ทีนี้ยื่นเข้ามา ๆ จนกระทั่งแคล้วคลาดปลอดภัยหมด นั่นท่านก็เรียนจบหมด พวกกันจำเอาจิตดวงนี้ไม่เคยตาย เราอย่าไปใฝ่ฝันนะว่าโลกอันนี้จะมีความสุขความเจริญ นี่มันหวังเฉยๆ มันไม่ได้เจริญนะ มันเผาอยู่หัวใจของเราผู้ดีผู้ดีนั้นแหละ ไม่ได้เผาอยู่ที่ดินฟ้าอากาศนะ มันเผาอยู่ที่หัวใจที่ติดดิน ให้มีใจระงับ ระงับด้วยธรรมไป

อ้าว ถึงเวลาทำการทำงานเพื่อการทำมาหาเลี้ยงชีพ ให้ทำ ท่านไม่ให้ปล่อย..พระพุทธเจ้า อุดหนุนสัมปทา ให้มีความขยันหมั่นเพียร ในกิจการงานที่ชอบเพื่อธาตุเพื่อขั้นธ เพื่อความเป็นอยู่ในชีวิตของเราแต่ละวัน ๆ ไป ไม่ให้ประมาท ให้ชวนชวาย เอาที่นี้ทางด้านธรรมะก็ให้เร่งชวนชวาย นี่เรียกว่าสร้างที่พึ่งของใจ เวลาบำเพ็ญทางคุณงามความดีการทำบุญให้ทาน ภาวนารักษาศีลอะไร เอ้า ให้ทำ นี่เป็นที่พึ่งของใจ นั่นเป็นที่พึ่งของกาย เวลาเรามีชีวิตอยู่ เราก็อาศัยสิ่งเหล่านั้น สมบัติเงินทองข้าวของ อาศัยเขาไป แต่เวลาชีวิตเราหาไม่แล้ว อันนี้ขาดสะบั้นลงไป จิตกับธรรมที่มีด้วยกันแล้วไม่ขาดไปเลย นี่มันคนละฝักละฝายนะ พอปล่อยทางวัตถุ ร่างกายพาลปล่อยแล้ว ทางจิตมีด้าน

นามธรรมคือความดี ไปเลย นั่น ถ้าไม่มีทางด้านนามธรรมจملهย มีสองอย่าง จำไว้นะ เอละ วันนี้พูดเท่านั้นละ

พอพูดนมวันนี่เราสะท้อนมาตลอด พูดจริง ๆ คำนี้เราไม่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนะ ที่ท่านว่า มาตาปีตูปัญฐาน คือให้บำรุงอุปถัมภ์อุปฐากพ่อแม่ของเราให้ดี ๆ นุ่มหาคณะอยู่ตรงนี้ ท่านแสดงไว้ แล้วถ้าว่าผิดกับท่านทั้งสองนี้ว่าผิดมาก เท่ากับทำ ความผิดแก่พระอรหันต์องค์หนึ่ง ถ้าทำความถูกต้องดีงามบำรุงรักษาท่าน ก็เท่ากับได้ บำรุงรักษาพระอรหันต์องค์หนึ่ง นี่ท่านแสดงไว้ในธรรมนะ เพราะมหาคณะอยู่กับพ่อ กับแม่ทั้งนั้น เตียวนี้เราไม่มีงานอะไรทำ พูดจริง ๆ นะ งานทั้งหมดอะไรที่เป็นสาระสำคัญที่ เราทำแล้วให้เรามาเป็นอย่างนี้ ได้มาจากไหน มาจากพ่อ กับแม่ พ่อแม่เอาชีวิตจิตใจ แลกเลย ลูกแต่ละคน ๆ ตั้งแต่อยู่ในท้อง พ่อ กับแม่นี้ประคองตลอดเวลา จะเป็นจะตาย อะไรไม่สนใจ ขอให้ลูกในท้องได้มีความเป็นอยู่อย่างสะดวกสบาย จากนั้นก็มีกรรม รักษา ยาสำหรับรักษากรรม

พอตกตลอดออกมาแล้วที่นี้เอละนะ พ่อวิ่งทางหนึ่งแม่วิ่งทางหนึ่งที่จะมาบำรุง รักษา ลูก ตั้งแต่วันเกิดมา เด็กคนนี่จนกระทั่งโตขึ้นมา พอรู้เพียงสภาวะเลี้ยงตัวได้แล้ว พ่อแม่ทุ่มชีวิตจิตใจไปมากขนาดไหน ตั้งแต่ขณะอยู่ในท้องมา พิจารณาซิ เราประมวล หมดมันเป็นเองของมันนะ นี่เราก็ไม่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ไม่มีคุณได้อื่นใดจะ ยิ่งกว่าคุณของบิดามารดา พิจารณาหมดแล้ว เด่นอยู่จุดนี้จุดเดียว เด่นเอามากทีเดียว จนกระทั่งฝังลึก แต่ไม่เคยได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง คุณของบิดามารดานี้มากที่สุด นะ เลี้ยงเรามาไม่ว่าใครก็ตามพ่อแม่เลี้ยงมาทั้งนั้น ๆ สละชีวิตไว้หมดกับเรา เกิดเป็นผู้ เป็นคนมาขนาดนี้ จากพ่อแม่ทั้งนั้น ให้จำเอาไว้ละ

อย่าลืมนบุญลืมนคุณ อย่าฝ้ออย่าฝืน อย่าถกอย่าเถียง อย่าทำก่อกรรมก่อเวรกับ ท่าน ให้สร้างความดีต่อท่าน ฟังโอวาทคำสั่งสอน อุปถัมภ์อุปฐากท่านให้ดี ถึงจะดี ขนาดไหนก็สู้ท่านอุปถัมภ์อุปฐากเราไม่ได้เข้าใจไหม ท่านอุปถัมภ์อุปฐากเรา นี้ โอ้ย เอาตายเข้าว่าเลย เราอุปถัมภ์อุปฐากท่านบางที แม่ทำไบบ่นน้กละ ก็ให้กินเมื่อสักครู่นี้ แล้วจะกินอะไรอีก มันเถียงแม่ พวกนำตีปาก เข้าใจไหม เอละพอ พูดไปพูดมา มันจะ ได้ตีปากคน

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd